

[Inge Krogh]

de rigtige organisationer at yde hjælpen til disse undertrykte befolkningsgrupper igen; her er man vel, så vidt man kan være det, neutral over for dette at være undertrykt.

Danidas oplysningsarbejde bør udvides, sådan at befolkningen herhjemme i højere grad lærer bistandsarbejdet at kende, lærer noget om de fremmede kulturer og på den måde udvikler forståelsen af vores bistandsarbejde.

Ingerlise Koefoed (SF):

At kvinder er den halve verden, og at uddannelsespolitik også er kvindepolitik, fremgår kun svagt af udenrigsministerens redegørelse, ligesom det er svært at finde sporene af de foreløbig to verdenskonferencer om kvindernes forhold og om behovet for kvinders ligestilling og ligestilling og ligestilling i i-lande og u-lande.

Udenrigsministeren skriver ganske vist i redegørelsen (Folketingstidende 1982-83, sp. 5926), at

»... der er behov for at fortsætte bestræbelserne for at skabe nye indtægtsgivende produktionsaktiviteter til gavn for f.eks. jordløse og kvinder...«, og at oplysning af kvinder må prioriteres højt.

Det siges også:

»Ikke blot er kvinden i mange udviklingslande ansvarlig for jordbruget, men det er også hende, der står for ernæring og pleje i hjemmet. Uddannelse og oplysning af kvinder er også den bedste og sikreste vej til at fremme familieplanlægning og dermed opnå den reduktion i befolkningstilvæksten, som de fleste udviklingslande behøver.«

Det er kort, men det er da rigtigt nok. Men de pæne ord er i klar modstrid med tendensen i redegørelsen. Hvis man forlader den fattigdomsorienterede u-landspolitik, sådan som redegørelsen indirekte lægger op til, svigter man også kvinderne. De bærer i de fattigste lande de største arbejdsmæssige og familiemæssige byrder, derfor er det dem, der har allermest behov for en udbygning af f.eks. vandprojekter, af bedre produktionsmetoder i landbruget osv. Får de ikke det, er der intet håb om en forbedring af deres situation i øvrigt, intet håb om bedre uddannelse og mere oplysning, intet håb om bedre muligheder for at skabe en tilværelse ud fra deres egne ønsker og behov.

Men i øvrigt, selv om man skulle holde fast ved, at det er de fattigste lande, der skal have bistandshjælp, hvilke muligheder har man så i den danske bistandsadministration, sådan som den er bygget op i Danida, for at gøre en indsats for at fremme både egentlige kvindeprojekter og projekter, der er til gavn for kvinder?

Med hvor stor vægt indgår kvindeaspektet i Danidas arbejde? Man kan også spørge mere direkte, hvor mange kvinder der i Danida er beskæftiget med vurderingen af projekter ud fra kvindesynsvinklen.

Udenrigsministeren har svaret fru Inger Harms på en række spørgsmål om den kønsmæssige fordeling af medarbejderne i Danida, og af svarene fremgår det bl.a., at af 35 bistandskyndige specialmedarbejdere i Danida er kun 3 kvinder, og så kan jeg tilføje, at mig bekendt er af disse kvinder kun en halv beskæftiget med kvindeprojekter. Hvor mange kvinder der indgår i forhandlingsdelegationerne, og hvor mange Danida har udstationeret i udviklingslandenes bistandsmissioner, ved jeg ikke, men jeg tror ikke, jeg tager fejl, når jeg gætter på meget få.

Men hvorfor så gøre spørgsmålet om medarbejderne og deres interesse for kvindeaspekter i bistandshjælpen til et spørgsmål om mænd og kvinder? Fordi sådan som verden er skruet sammen i dag, er kvinderne stadig nærmest til at se ting også ud fra et kvindesynspunkt. Desuden fordi det i mange tilfælde vil være lettere for kvinder end for mænd at få kontakt med u-landskvinderne og få at vide, hvilke problemer de selv føler som de mest brændende, og hvilke ønsker og krav de har til en bistandshjælp, der skal være til gavn for dem og deres familie i det daglige liv.

Det nytter ikke, at udenrigsministeren holder fast på, som han gør det i sine svar til fru Inger Harms... - det er altså kedeligt, når jeg taler til udenrigsministeren, at udenrigsministeren ikke hører efter. Jeg begynder igen.

Det nytter ikke, at udenrigsministeren holder fast på, som han gør det i sine svar til fru Inger Harms, at ansættelser i udenrigsministeriet skal finde sted efter ansøgenes kvalifikationer og ikke efter deres køn. Hvis der er kvinder og mænd med nogenlunde samme kvalifikationer, så må kønnet have lov til at være afgørende dér, hvor der er tale om et